

fælde vare henviste til det offentlige Fattigvæsen, det Forhold nemlig, at en stor Del af disse Enker forsørges gennem Alderdomsunderstøttelse. Den tidligere Indenrigsminister oplyste i Sommer, at vi havde godt og vel 100,000 Enker her i Landet, men kun 18,204 vare under offentlig Forsorg, og af dem vare endda 16,420 over 60 Aar. Det var Tallene fra 1901; formodentlig ere de noget større nu. Dette tyder paa, at de Enker, der forsørges af det offentlige Fattigvæsen, i Virkeligheden ikke ere saa grumme mange, hvad der rimeligvis igen hænger sammen med, at en hel Del Enker, navnlig ude paa Landet, i Virkeligheden ikke ere saa daarligt stillede, som den ærede Ordfører omtalte. Naar han sagde, at der var 8,000 Enker efter Husmænd, Parcellister og Indsiddere, og at disse hovedsagelig vare henviste til det offentlige Fattigvæsen, saa er dette ikke rigtigt. Det er netop saadan, at Husmænd og Parcellister ret ofte ere saaledes stillede, at selv om Manden dør, vil Enken kunne eksistere med forholdsvis ringe Tilskud, fordi hun dog har noget at holde sig til. Værst ere selvfølgelig Indsiddere, Arbejderfamilier, stillede og de, som i Købstæderne ere lige-stillede med dem.

Jeg ønsker ogsaa, at der arbejdes videre paa denne Sag. Jeg tror, den løses bedst ad Forsikringsvejen. Jeg tror ikke, der er saa stor Nødstilstand til Stede, at vi behøve i dette Øjeblik at foretage noget ekstraordinært, men jeg skal gerne være med til under Sagens videre Forløb at arbejde hen til at finde en Udvej til at sætte Kommunerne i Stand til i større Grad end nu at yde Hjælp til Enker og faderløse, som jeg i det hele gerne vil være med til at søge at finde en forsvarlig Ordning af hele dette Forhold i Fremtiden.

Abrahamsen: Blandt de Forslag til human Lovgivning, der i de sidste 25 Aar have ligget paa Folketingets Bord, forekommer det mig, at siden Loven om Alderdomsforsørgelse har intet kunnet gøre Krav paa at modtages med større Sympati fra dette Tings Side end det foreliggende. I den ekstraordinære Rigsdagssamling blev dette Forslag af de samme Forslagsstillere som nu indbragt til Forhandling her. Det forekom den Gang mig og mange, at det ikke var noget belejligt Tidspunkt, de ærede Forslagsstillere havde valgt — det faar nu være en Sag for sig. Der blev jo den Gang ikke gjort synderligt ved Sagen,

den gik i Udvalg, og man hørte ikke siden noget derom. Nu foreligger Forslaget atter til Behandling.

I den ekstraordinære Samling blev der ligesom nu trukket to forskellige Synspunkter frem for denne Sag: om man skulde søge den løst ad Forsikringsvejen, eller man skulde gaa den Vej, vi delvis ere gaaede hidtil, at gøre det til en Forsørgelses-sag. Den højtærede Indenrigsminister udtalte før, at han ikke var nogen Tilhænger af Hjælp til Selvhjælp. Jeg maa i Modsætning dertil erklære, at det ere jeg og det Parti, jeg repræsenterer, i høj Grad, men vi ere ikke utilbøjelige til at gøre en Sondring mellem de Tilfælde, hvor Forsikring er rigtig, og de Tilfælde, hvor Forsørgelse kan være rigtig. Og i denne Sag forekommer det mig, at Forsørgelsesvejen, i alle Tilfælde foreløbig, vil være den rette at gaa. Efter at man i 1908 har vedtaget Loven om Hjælp til Børn fødte udenfor Ægteskab, forekommer det mig at være tvingende nødvendigt, at man søger at raade Bod paa de Forhold, hvorunder mange Enker leve i dette Land. Der er ingen Mening i at stille Børn, der ere fødte i Ægteskab, ringere end Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab. Forholdet er faktisk det, at i Øjeblikket sidder her i København og vistnok mange Steder Enker, der kæmpe haardt for Tilværelsen og for at holde sig fri af Fattigvæsenet, og ikke alene i København, men ogsaa i det øvrige Land er sikkert i mange Tilfælde Forholdet det samme. Det forekommer mig, at der fra Statens Side bør gøres noget for at hjælpe disse Enker og Børn i Kampen for Tilværelsen.

Naar man tænker paa, hvor ulige Enkerne ere stillede i Forhold til de Kvinder, der føde Børn udenfor Ægteskab, naar man tænker paa det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte før, at der i Beretningen fra Kontoret for nødlidende Kvinder med Børn er fremdraget ganske bestemte Eksempler paa, hvilken Forskel der er paa Enkernes Stilling og de Kvinders Stilling, der have født Børn udenfor Ægteskab, saa forekommer det mig at være utvivlsomt nødvendigt, at man søger at tilvejebringe i alle Tilfælde Lighed i disse Forhold. Det viser sig for Eksempel, at en Kvinde, som har født et Barn udenfor Ægteskab, vil, naar Barnefaderen rømmer, kunne faa ham dømt til at betale Underholdsbidrag til Barnet, og hvis man ikke kan faa fat paa Faderen, skal det offentlige udrede Bidraget, men hvis en gift Mand rømmer fra sin Kone